

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 266/2017
06.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи I 12 К 2082/11 од 07.06.2016. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 518/16 од 04.10.2016. године, у седници већа одржаној 06.04.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи I 12 К 2082/11 од 07.06.2016. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 518/16 од 04.10.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи I 12 К 2082/11 од 07.06.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ и кривичног дела несавесно пружање лекарске помоћи из члана 251. став 1. КЗ, за која дела му је суд претходно утврдио и то за кривично дело из члана 359. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци, а за кривично дело из члана 251. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, те му изрекао условну осуду, тако што је утврдио јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени у периоду од 2 (две) године од дана правноснажности наведене пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности у трајању од једне године, која се има рачунати од дана правноснажности наведене пресуде. Оштећена ББ, упућена је да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку. Пресудом је окривљени обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и то на име

паушала, износ од 5.000,00 динара у корист буџетских средстава суда, на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда, износ од 29.000,00 динара, а оштећеној на име трошкова које је иста имала током поступка, износ од 144.150,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 518/16 од 04.10.2016. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу и жалбе бранилаца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи I 12 К 2082/11 од 07.06.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Јанковић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, или укине побијану другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање другостепеном суду, или пак укине обе побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и нареди да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да радње извршења, обухваћене изреком побијане првостепене пресуде, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, не одговарају законским обележјима кривичног дела из члана 359. став 1. КЗ и кривичног дела из члана 251. став 1. КЗ за која је окривљени оглашен кривим. У вези тога, бранилац истиче да окривљени није имао својство службеног лица, када је у питању кривично дело из члана 359. став 1. КЗ, док у погледу кривичног дела из члана 251. став 1. КЗ, истиче да је неопходан услов за постојање овог кривичног дела, то да је лекарска помоћ очигледно несавесно пружана, а да није од значаја где је лекарска помоћ пружена. Такође, околност да ли је окривљени имао сагласност Министарства здравља за обављање здравствене делатности у свом стану, према ставу браниоца, није ни законски, нити довољан услов за постојање наведеног кривичног дела.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 359. став 1. КЗ прописано је да службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Одредбом члана 112. став 3. тачка 3) КЗ, прописано је да се службеним лицем између осталих, сматра и лице у установи, које одлучује о правима, обавезама или интересима физичких или правних лица или о јавном интересу.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде (тачка 1. изреке) јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом, као службено лице у својству лекара специјалисте за ... у Здравственом центру „...“, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења и прекорачењем границе свог службеног овлашћења, прибавио себи корист у означеном износу, на начин ближе описан у тачки 1. изреке правноснажне пресуде. Притом, по оцени овог суда, окривљени је у конкретном случају имао својство службеног лица, у смислу члана 112. став 3. тачка 3) КЗ, јер је реч о лицу у установи, које одлучује о правима физичких лица, конкретно лекару специјалисти за ... у Здравственом центру „...“, који је у овом случају одлучивао о праву оштећене на абортус, које подразумева испуњавање низа законом одређених услова и процедура.

Поред тога, бранилац окривљеног је наводе у захтеву за заштиту законитости у односу на кривично дело из члана 251. став 1. КЗ (тачка 2. изреке побијане првостепене пресуде), којима указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, а Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд, на страни четири пасус четврти и на страни пет пасус први, побијане другостепене пресуде Вишег суда у Крагујевцу Кж1 518/16 од 04.10.2016. године и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Због изнетог, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву указује да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да побијана првостепена пресуда не садржи разлоге о изрицању мере безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, којим наводима, по оцени овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац у захтеву истиче и то да жалбени суд није дао разлоге због чега одбија жалбене наводе, већ се користио техником „инкорпорације разлога“, чиме по оцени овог суда, бранилац указује на повреду члана 460. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да нижестепени судови нису утврдили радњу извршења у односу на оба кривична дела, нити начин извршења кривичног дела из члана 359. став 1. КЗ, нити које својство има супруг оштећене, те да је изостало ваљано вредновање и адекватна оцена доказа у конкретном случају.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 460. ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а у преосталом делу је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.